

שיחת השבוע

חב"ד
כל הלב לכל אחד

צעירי אגודת חב"ד

יש חדש

האזינו לסיומי המסכת

מנהג חסידי לערוך ב'תשעת הימים' סיומי מסכת, כדי להוסיף שמחה של מצווה המותרת בימים האלה. מנהג זה מתקיים גם ברשתות הרדיו, שבהן משודרים סיומי מסכת מדי יום בתשעת הימים. פרטים על שעות השידורים יתפרסמו בהמשך.

שבוע שכולו חסידות

בימים ראשון עד חמישי (כ"א-כ"ה במנחם-אב) תתקיים סדרת שיעורים (לגברים) בנושאי יסוד בחסידות, מפי טובי הרבנים והמשפיעים. בנושאים: עבודת התפילה, הגאולה ומושגים בחסידות. השיעורים יהיו בשעות הערב בספריית החסידות 'היכל מנחם', רחוב ישעיהו 22 ירושלים. הכניסה חופשית. לפרטים: 050-4115279.

כינוס נשי חב"ד

הכינוס הארצי השנתי של נשי ובנות חב"ד יהיה א"ה ביום חמישי, ב' באלול (24 באוגוסט), בהיכל ארנה בירושלים. כרטיסים במוקד טלפוני *6226. פרטים באתר נשי ובנות חב"ד W-CHABAD.ORG.IL.

זמני השבוע

ניו יורק	דטרויט	מיאמי	לוס אנג'לס
8:03	8:44	7:54	7:44
9:08	9:51	8:49	8:43

המולד: אור ליום שני, 10 בערב ו-14 חלקים
ראש חודש מנחם-אב: ביום השני
פרקי אבות: פרק ב

שיחת השבוע הוא גיליון לכל יהודי, המופץ בכל רחבי הארץ והעולם. נוסד בשנת תשמ"ז (1986) בידי הרב יוסף יצחק אהרונוב

עורך: מנחם ברוד

יוצא לאור על-ידי: המרכז לעזרי שליחות
ת"ד 1122 כפר חב"ד 6084000

טל' 972-73-2480711 • פקס' 972-3-9606169
www.chabad.org.il • chabad@chabad.org.il
מודעות: טל' 053-3166532, דוא"ל: m3166532@gmail.com
אין המערכת אחראית לתוכן המודעות ולכשרות

נא לשמור על קדושת הגיליון

להחזיר את הר הבית לתודעה

הניסיונות להכחיש את זיקתו של עם ישראל להר הבית צריכים לשמש פעמון התרעה, אם לא נרדמנו בטיפוח הזיקה למקום הקדוש לנו ביותר

העיסוק בסוגיות המקדש מחזק את הכיסופים לבניינו (הדמיה: אליעזר בן-חמו)

מן השמים מעוררים אותנו לעסוק בענייני המקדש, כמשקל נגד לניסיונות ההכחשה של אויבינו. עלינו להכיר כל פרט במבנה המקדש ולהיות בקיאים בסדרי העבודה בו. עצם העיסוק בסוגיות האלה יגרום לנו לחוש כיסופים עזים יותר לבניינו המחודש של בית המקדש השלישי במהרה בימינו.

ייבנה בשלום

הגברת העיסוק בנושא המקדש חשובה גם כלפי אותם גורמים בתוך עם ישראל, המנסים לצייר את המייחלים לבניית המקדש כ'מטורפים' ו'ס'הרורים'.

ככל שיותר יהודים יעסקו בנושא המקדש ויבססו את תודעת מרכזיותו בחיים היהודיים השלמים - יהיה ברור שזו התפיסה היהודית המקורית, הרואה את החזון העתידי בבניין בית המקדש השלישי, שיהיה "בית תפילה... לכל העמים".

הבית השלישי ייבנה בידי משיח צדקנו, שיביא את בשורת השלום לאנושות כולה. זו התשובה לכל ה'מודאגים' המוטרדים מהשאלה איך יהיה אפשר לבנות את בית המקדש השלישי במקום שבו עומד מסגד. ובכן, המוסלמים עצמם יפנו את המסגד...

כך קובע הרמב"ם בסוף ספרו, שכל ההבדלים בין הדתות קיימים רק בזמן שלפני בוא המשיח, אך "כשיעמוד המלך המשיח באמת, ויצליח וירום ויינשא, מיד הם כולן חוזרין ויודעים ששקר נחלו אבותיהם, ושנביאייהם ואבותיהם הטעו".

אירוע הטרור בהר הבית ביום שישי שעבר הוא המחשה כואבת לגלות שאנו שרויים בה ולצורך להתאבל בימים האלה. לכאורה יש לנו מדינה עצמאית, יכולת להגן על עצמנו מפני אויבינו, הארץ פורחת ונבנית - אבל במהותם הפנימית של הדברים אנחנו בגלות.

הגלות, במהותה, היא מצב של הסתר פנים ושל היפוך הסדר. דברים אינם מתנהלים כתקנם.

האמת איננה גלויה. במקום שהשכינה תשרה בישראל, יש בנו מבוכה ותהייה. במקום שהר הבית יהיה מקור של אמונה וערכים לכל העולם, הוא נשלט בידי גורמים קיצוניים המפיצים שנאה ורוע, והמשתמשים במקום המקודש לנו ביותר כדי לעודד שפיכות דמים ואכזריות.

מן השמים מעוררים

אבל לפעמים דווקא מעשי האויב הם הצריכים לעורר אותנו, בבחינת "מַאֲיְבֵי תְּחַקְּמֵי". הניסיונות להכחיש את זיקתו של עם ישראל להר הבית, וההחלטות ההזויות של אונסק"ו - צריכים לשמש בעבורנו פעמון התרעה, אם לא נרדמנו קצת בטיפוח הזיקה למקום הקדוש לנו.

בשנים האחרונות יש קבוצות המנסות להעמיק את החיבור להר הבית על-ידי ביקורים במקום. שומרי התורה והמצוות רובם ככולם אינם תומכים בדרך זו, לנוכח האיסור המוחלט של גדולי ישראל לעלות להר הבית. אבל אין פירוש הדבר חלילה שיש להשאיר את הר הבית מחוץ לתודעה.

הכול מתחיל בתודעה. מדוע התעורר פרץ רגשות עז כליכך למשמע קריאתו של מוטה גור "הר הבית בדינו?" מדוע הקריאה הזאת התפשטה כברק בכל רחבי העולם היהודי וגרמה ליהודים מרקע מגוון להזיל דמעות התרגשות? מפני שעם ישראל חי אלפי שנים עם תודעת "שייבנה בית המקדש במהרה בימינו", והמחשבה שעכשיו חזר מקום המקדש לידי יהודים העבירה רטט בלבבות.

פירוט המסעות נועד להרגיע

מכאן שאפילו בשעת הגזרה, שהיא מידת הדיון, עירב הקב"ה גם את חסדיו והקל על בני ישראל ככל האפשר את ההישארות במדבר.

בן המלך כבר נרפא

מוסיף על כך הפירוש השני, שלא זו בלבד שעל בני הדור שנכנסים לארץ לא חלה הגזרה שנגזרה על אבותיהם, אלא גם דור יוצאי מצרים, שנענשו בנדודים במדבר, זוכים ליחס של חסד ורחמים מהקב"ה, וכלשון המדרש: "כאן ישננו, כאן הוקרנו, כאן חששת את ראשך". אלה דברים שנאמרים בדרך חזרה, כשבן המלך נרפא מהמחלה, להורות שעכשיו מדובר במציאות חיובית.

בשלב הזה בני ישראל הם בדוגמת בן המלך החולה שכבר נרפא מהמחלה, והזכרת המסעות שעברו מבטאת חביבות וזיכרון של חוויות שהיו בעבר, ועכשיו כבר אין צורך בהן, אלא העם עומד מוכן להיכנס לארץ ישראל.

(תורת מנחם, כרך מד, עמ' 140)

כעס עליהם באומרו: "כה עשו אבותיכם... ויחר אף ה' בישראל ויניעם במדבר ארבעים שנה". רק לאחר שהמבקשים התנדבו להיות חיל החלוץ במערכה על כיבוש הארץ, נאות משה לבקשתם.

בעקבות הדברים החלו בני ישראל לחשוש שבקשתם של בני גד וראובן תעורר ענישה לכל בני ישראל, ותחדש הגזרה להישאר במדבר עוד שנים. ואף שסוף-סוף הושגה הסכמה בינם ובין משה, אין ודאות שאכן בני גד ובני ראובן יעמדו בדיבורם.

חסדים בדין

לכן ראה משה צורך להרגיע את העם באומרו "אלה מסעי", כדי "להודיע חסדיו של מקום". הקב"ה, אמר משה, גומל חסדים, שכן אפילו כאשר גזר להיטלטל במסע במדבר, "לא תאמר שהיו נעים ומטולטלים ממסע למסע כל ארבעים שנה שהרי... כל שמונה ושלושים שנה לא נסעו אלא עשרים מסעות", כדברי רש"י.

"למה נכתבו המסעות הללו?", שואל רש"י על פירוט המסעות בפרשת מסעי, ומציע שני הסברים: א) "להודיע חסדיו של מקום", שרוב המסעות התרכזו בשנה הראשונה לצאתם ממצרים, ואילו בהמשך ארבעים השנים לא חוו טלטלות רבות. ב) משל למלך שהוביל את בנו החולה לריפוי במקום רחוק, ובדרכם לשוב הצביע על נקודות ציון שבדרך והזכיר לבנו את תלאות המסע שהתרחשו בהן.

הפרשנות הנרחבת של רש"י לדברים מתרצת שאלה גדולה. בני ישראל עומדים עכשיו בשלהי שנת הארבעים, בקצה הדרך, על סף הכניסה לארץ ישראל; מה הטעם להזכיר להם את ארבעים שנות הנדודים, שהן תוצאת חטא המרגלים? וכי ברגע חגיגי ומרגש כליכך זה הזמן לצער את ישראל?

האם התחדשה הגזרה?

אלא שהאווירה החגיגית נעכרה בעקבות המסופר בסוף פרשת מטות, על בני גד ובני ראובן שביקשו להישאר בעבר הירדן. משה

אמרת השבוע

שיח גדולים

יום אחד פגש החפץ חיים, רבי ישראל מאיר הכוהן מראדין, עגלון שהיה נוסע בעיירות הסביבה, וביקש ממנו שאם יזדמן לעיר אישישוק, יבקש בעבורו ברכה מרב העיר, רבי יוסף זונדל הוטנר.

עבר זמן והעגלון לא חזר אליו. יום אחד פגש החפץ חיים את העגלון ושאל אם מילא את בקשתו. החל העגלון לגמגם, שבמקום ברכה הרב אמר לו קללה משונה, שאין הוא יכול לחזור עליה...

הפציר בו החפץ חיים, עד שלבסוף נאות העגלון ואמר: "הרב אמר שהוא מאחל לחפץ חיים שבקרב יתהלך ברגליים יחפות ויישא אבנים על לבו". חיוך של אושר עלה על פני החפץ חיים, והוא הסביר לעגלון שהרב בירך אותו שיזכה לעבוד בבית המקדש ולשאת את החושן על לבו. "אבל דיי לי בחלק הראשון של הברכה", סיים.

פתגם חסידי

"ריבונו של עולם! הרם קרן ישראל עמך! שלחת אותנו לגלות כדי שיהיה לך מזה רוח, ואני אומר לך, גאל אותנו מיד כדי שיישאר לך לפחות ה'קרן'" (רבי ישראל מרוז'ין)

מלחמת מדיין | מאת הרב אליעזר ברוד, רב כרמי יוסף

מן המעיין

מקור שנאת הגויים

"נקום נקמת בני ישראל... לתת נקמת ה' במדיין" (במדבר לא, ב'ג). הקב"ה אמר "נקום נקמת בני ישראל", ואילו משה אמר לבני ישראל "נקמת ה' במדיין". לפי שאמר משה, ריבון העולם אם היינו ערלים או עובדי עבודה זרה או כופרים במצוות לא היו שונאים אותנו ולא רודפים אחרינו, אלא בשביל התורה שנתת לנו שונאים אותנו, לכן הנקמה שלך היא.

(מדרש תנחומא)

כבוד הקב"ה וכבוד ישראל

הקב"ה מדקדק בכבודם של ישראל יותר מכבודו, ולכן אמר שהמלחמה היא "נקמת בני ישראל", ואילו משה מדקדק יותר בכבודו של מקום, ומבחינתו אין כאן אלא "נקמת ה'".

(רבי לוי יצחק שניאורסון)

להיחלץ מה'אני'

"החלצו מאתכם" - חלצו עצמכם מן ה'אני' שבכם, ורק אז - "אנשים לצבא", אז תהיו לאנשים שאפשר לצאת עמם למלחמה.

(רבי מנחם מענדל מקוצק)

מלחמה ניסית

"ולא נפקד ממנו איש" (במדבר לא, מט). מלחמה זו אין לה אח ורע בתולדות המלחמות. בני ישראל נלחמו עם צבאותיהם של חמשת מלכי מדיין, הרגו בהם ולקחו בשבי רבבות, ואף-על-

פי"כן "ולא נפקד ממנו איש", לא נהרג מבני ישראל אפילו אחד.

(רבנו בחיי)

שעת מלחמה

"ויקצוף משה על פקודי החיל" (במדבר לא, יד). בשעת מלחמה, אפילו אדם נוה לבריות ועניו כמשה נעשה קפדן וקוצף. בעתות מלחמה אין מקום לנועם שיח.

(מאוצרנו הישן)

שלא יאמרו

"נקום נקמת בני ישראל מאת המדיינים אחר תיאסף אל עמך" (במדבר לא, ד). אילו מלחמת מדיין הייתה אחרי מות משה, היו אומרים שכל ימי משה לא נלחמו במדיינים מפני שמונה הגן עליהם, כי היה חתן יתרו וישב במדיין שנים רבות. לכן ציווה הקב"ה שיילחם בהם קודם פטירתו.

(משך חכמה)

מדון ומריבה

'מדיין' הוא מלשון מדון ומריבה, רמז לפירוד לבבות ושנאת חינם. שנאת חינם היא שאדם שונא את הזולת לא מפני שגרם לו נזק כלשהו, אלא מפני שהישות שלו אינה סובלת את מציאותו של השני. רק משה, שהיה סמל הביטול והענווה, היה מסוגל לבטל את הישות והגאווה של קליפת מדיין.

(ספר המאמרים תרנ"ט)

שיחת שיחים

אלה היו הימים השחורים של יהדות אירופה. הצורך הנאצי כבש מדינה אחר מדינה, ויישם בהן את 'הפתרון הסופי' להשמדת היהודים. ועדיין, ממדי החורבן טרם נקלטו.

סמוך לשנת תש"ד הפנו הגרמנים את מזימותיהם לעבר יהודי הונגריה. בעיר פאפא למד באותה עת הנער אברהם קאהן. בערב פסח, כאשר החלו הגזרות וההתנכלויות, מיהר אביו, שהיה בבודפשט, לשלוח אליו שליח מיוחד ובידו תעודת זהות מזויפת המציגה אותו כגוי. "ברח מיד מפאפא ובוא לבודפשט", ציווה עליו.

משפחת קאהן, שמקורה בפרשבורג שבסלובקיה, כבר הרגישה את נחת זרועם של הנאצים. היא איבדה את האם והאחיות הי"ד, ועתה חשה בטבעת החנק מתהדקת.

אברהם מיהר להסתפר כנערי הגויים. הוא נסע לבודפשט ברכבת, והתפלל שלא יזוהה כיהודי. שמחתם של האב והבן בהתאחדותם הייתה גדולה. האב מיהר ליצור קשר עם מבריה גבולות, וזה ניאות, תמורת הון רב, להבריח את השניים לסלובקיה. המהלך היה מסוכן. המבריה לא היה מוכר, והגבולות שרצו שוטרים.

הוחלט כי אברהם יצא ראשון לדרך. אם חלילה ייתפס, גילו הצעיר יעמוד ליכותו. יום שלם נסע ברכבת. כמה קילומטרים לפני הגבול ירד והחל לצעוד ברגל בזהירות, לעבר מקום המפגש המסוכן. המבריה קבע סימן מוסכם שיהיה האות לתיאום ביניהם.

בבואו למקום גילה אברהם להפתעתו עוד כעשרים גברים ונשים העומדים וממתנים. הוא הביט כה וכה, תר בעיניו אחרי המבריה, אך לא הבחין בו. כשהתבונן באנשים קלט בחושיו החדים כי אלה יהודים המתחזים לגויים. לבו התמלא פחד: איך תוכל קבוצה גדולה כליכך להבריח את הגבול? בהחלטה של רגע קפץ אל בור ביוב סמוך, ומכעד לחרכים עקב אחר הנעשה.

כעבור זמן הופיע המבריה. זה היה אדם גדול גוף. מיד התקבצו אליו הממתנים, והחלו לצעוד לעבר הגבול. הערב ירד. אברהם יצא ממחבואו ועקב אחרי הקבוצה מרחוק, מקפיד לשמור על קשר עין עם הצועדים.

זמן רב צעדו בין שדות וכרמים, אורוות ואסמים. אברהם התמיד

בצעידה במרחק קבוע מן הקבוצה. הוא בחר לצעוד בצדי הדרכים, סוקר את סביבתו ובוחר דרכי מילוט למקרה שייתפסו. כך צעד כמה שעות, לבו הולם למשמע כל רחש.

ופתאום, בחצות הלילה, קרעה את הדממה צווחה מקפאת-דם: "עצור!".

אברהם הפיל את עצמו לארץ וזחל לתוך שדה תבואה סמוך. בקומה שפופה רץ בין השיבולים, אוחו בשני התיקים שבהם כל חפציו.

דקות נס על נפשו, ואז החלו להישמע יריות. שריקות הכדורים נשמעו קרובות וצמררו את אברהם. הוא

לומדים גאולה מאת מנחם ברוד

מאבל לבניין

החסידות, שחרתה על דגלה את השמחה בעבודת ה', לא הסכימה להפוך את ימי בין המצרים לימי עצב ודכדוך הנפש. אמנם אלה ימי אבל וצער, שבהם צריך למעט בשמחה, אבל אסור לשקוע בעצבות. לכן חיפשו כל דרך אפשרית המותרת על-פי ההלכה להביא שמחה של מצווה, ובמקום להתרכז באבל על החורבן – למלא את הלבבות כיסופים לגאולה.

הגישה הזאת אף הביאה על החסידים עלילות כאילו ביטלו את האבל ואת הצומות. בימי המחלוקת העזה נגד החסידים התחוללה סערה בעקבות 'עדות' של משהו שסיפר כי ראה במו עיניו חסיד הנוהג הפך ההלכה: הוא שמח בתשעה באב ובכה בשמחת תורה. כשהחלו לחקור ולדרוש את העדות התברר שתשעה באב חל באותה שנה בשבת, ואילו הבכי בשמחת תורה היה בכי של התעוררות הלב וגעגועים...

עוסקים בבניין הבית

בימי בין המצרים מרבים בחצרות חסידים לעסוק בעניין הגאולה האמיתית והשלמה ובציפייה לבניין בית המקדש השלישי. הרבי מליובאוויטש הוסיף וקרא ללמוד בימים האלה את סוגיות המשכן והמקדש, החל מהתורה שבכתב (פרשיות תרומה, ויקהל-פקודי; יחזקאל פרקים מג,מז), המשך בתורה שבעל פה (מסכת מידות), ועד להלכה הלכות בית הבחירה לרמב"ם ולביאורי החסידות על ענייניו של בית המקדש.

הרבי ביסס את קריאתו על סיפור המדרש (תנחומא פרשת צו, יד): "כשהקב"ה מראה ליחזקאל את צורת הבית, מה הוא אומר? – 'הגד את בני ישראל את הבית ויכלמו מעוונותיהם ומדדו את תכנית'. אמר יחזקאל לפני הקב"ה: עד עכשיו אנו נתונים בגולה בארץ שונאינו, ואתה אומר לי לילך ולהודיע לישראל צורת הבית?... וכי יכולין הן לעשות? הנח להם עד שיעלו מן הגולה ואחר-כך אני הולך ואומר להם. אמר לו הקב"ה ליחזקאל: ובשביל שבני נתונים בגולה יאה בניין ביתי בטל?! אמר לו הקב"ה: גדול קרייתת בתורה – כבניינה. לך אמור להם, ויתעסקו לקרות צורת הבית בתורה, ובשכר קרייתת שיתעסקו לקרות בה – אני מעלה עליהם כאילו הם עוסקים בבניין הבית".

כיסופים למקדש

בשנת תנש"א הוסיף הרבי ואמר: "כיוון שעומדים על סף הגאולה שבאה תיכף ומיד ממש, מובן, שלימוד הלכות בית הבחירה בשנה זו צריך להיות באופן אחר לגמרי:

"לכל לראש – השלימוד הוא לא מצד התגברות רגש האבלות וההשתדלות לתקן החיסרון דחורבן בית המקדש, אלא (גם לולי החורבן) מצד הכוסף וההשתוקקות להמעלה והשלמות דבית המקדש השלישי, עליו נאמר 'גדול יהיה כבוד הבית הזה האחרון מן הראשון', גדלות שלא הייתה מעולם (לא בבית שני, ולא בבית ראשון, ולא במשכן שעשה משה)..."

"ועוד ועיקר – השלימוד הוא מתוך ידיעה והכרה בוודאות גמורה שאין זה 'הלכתא למשיחא' כי אם, הלכה למעשה בפועל ברגע שלאחרי זה, כיוון ש'מקדש העתיד שאנו מצפין בנוי ומשוכלל (כבר עתה למעלה, ותיכף) ייגלה ויבוא משמים' ברגע כמימרא!

"ועל דרך המדובר בתקופה האחרונה בנוגע להוספה המיוחדת בלימוד התורה בענייני גאולה ומשיח – לא (רק) בתור 'סגולה' למהר ולקרב ביאת המשיח והגאולה, אלא (גם) בעיקר כדי להתחיל 'לחיות' בענייני משיח וגאולה, 'לחיות עם הזמן' דימות המשיח... ועד להנהגה בפועל במחשבה דיבור ומעשה באופן המתאים לזמן מיוחד זה, שעומדים על סף הגאולה, ומראים באצבע ש'הנה זה (המלך המשיח) בא'" (ספר השיחות תנש"א, כרך ב, עמ' 691).

חש חולשה, והחליט להקל את ריצתו ולהשליך את התיקים. האש התקרבה אליו. אברהם הבין שרודפיו מבחינים בו. הוא רץ שפוף, בלי להרים את ראשו, מתמרן בתוך התבואה ומנסה לחמוק מן האש. עד שכוחותיו אזלו, והוא צנח על הארץ מתעלף.

אברהם לא ידע כמה זמן היה מוטל, אולם כאשר התעורר שמע דוברי גרמנית חוקרים בצעקות את בני הקבוצה שנתפסו. הוא נרעד באימה והתכווץ בין השיבולים. הקולות היו קרובים אליו מאוד. הוא שמע את הדי הפסיעות הרומסות את האדמה סביבו, והתפלל לישועת ה'.

אט-אט התרחקו הצעדים והדיבורים נחלשו. זמן רב הוסיף לשכב דומם, עד שאזר אומץ וקם מרבצו. הוא הביט לכל עבר, תוהה לאיזה כיוון עליו לפנות. עליו להחליט מהו, שכן הבוקר מתקרב.

פתאום שמע רחש סמוך אליו. הוא כרע תחתיו בבהלה, כולא את נשימתו ותוהה מניין בא הקול. ואז שמע פסיעה, ועוד פסיעה. האם זה אויב או רֵע? בסופו של דבר החליט לעשות בדיקה. הוא המתין שישמע שוב קול תנועה, ואז הניע בזהירות את השיבולים הסמוכות, כדי להשמיע רחש קל.

מיד השתררה דממה. אברהם הבין כי אין זה אחד מרודפיו, אלא נרדף כמותו. הוא הרעיש שנית, ושוב נענה בשקט ארוך. בהמשך החל לקבל רעשים בתגובה על רעשיו. הוא החל 'לשוחח' עם המסתתר הנוסף בשפת הרעשים, עד שפסק, והמתין שהלה יקום ממחבואו.

זווית העין הבחין בדמות גדולה קמה ופחתת בריצה. אברהם מיהר לרוץ בעקבות האיש, וזה הגביר את מהירות ריצתו. כאשר התקרב אליו – הסתובב אליו האיש ובידו חרב, נכון להשיב מלחמה בתוקף. כעבור רגע קלט שאין זה שוטר גבולות, אלא נער נמלט, והשיב את החרב לנדנה.

זה היה מבריה הגבולות. הוא סיפר לאברהם כי לדאבונו כל בני הקבוצה נתפסו, והוא עצמו הצליח למצוא מסתור בין שיחי התבואה. הוא הכניסו לביתו שבכפר סמוך, והצפינו בארובת התנור. למחרת שוב יצאו אל הדרך, והפעם עבר המסע בבטחה.

מאורעות רבים עברו בהמשך על אברהם ועל אביו, עד שהצליחו להינצל מציפורני הנאצים ולהיות לשריד ופליטה לכל משפחתם, אולם זכר אותו לילה לא נשכח ממנו כל ימיו.

(על-פי סיפורו ב'קובץ העשור')

מהפקות ביטחוניות להפקת המקדש

סרט מושקע על בית המקדש. כשהתבררו לי העלויות הכספיות של המיזם, הבנתי שבלי תקציב רציני אין סיכוי להגשים את החלום."

בחיפוש אחר תקציב

הרצון העז בער בקרבו והוא מצא תורם: "יהודי אמיד העמיד לרשותו תרומה של עשרות אלפי דולרים. גייסתי עוד שלושה אנשים והתחלנו לעבוד על הסרט. היה איתנו חסיד ברסלב ועוד שניים שאינם שומרי מצוות לעת עתה. זה יצר סוג של אחדות וחיבור שכולו ממוקד בבית המקדש."

וכך הוא מתאר את העבודה: "ישבנו על מסכת מידות, המתארת את מבנה המקדש. לקח לנו כמה שנים לבנות את המודל ולהשלים את המלאכה. עבדתי על כך בזמני החופשי. ההיצמדות למקורות והפקת סרט מקצועי דורשות עבודה רבה. התייעצנו עם תלמידי חכמים על כל פרט, כדי שיצא דבר מתוקן מתחת ידינו. אבל ההתלהבות והחיבור למקדש גימדו את הזמן הרב שהשקענו במלאכה."

היצמדות למקורות

לפני שלוש שנים הוא בירך על המוגמר. השמועה על הסרט עברה מפה לאוזן והוא הוזמן להקרין אותו בתלמודי תורה, בישיבות

אילולא חשיבות לימוד ענייני המקדש, ספק אם ר' אליעזר בן-חמו היה ניא את להתראיין. הוא אמן תלת-ממד, שהשקיע שנים רבות בלימוד נושא בית המקדש והפיק סרט מושקע ביותר, אולי ברמת ההפקה הגבוהה ביותר הקיימת כיום.

הוא בן 52, עובד כבר שלושים שנים בחינוך העצמאי. את ילדותו עשה באשדוד, במשפחה מסורתית. למד בישיבה חרדית ובסיום לימודיו למד הוראה ונפשו נקשרה לעולם החינוך.

לעילוי נשמת אבא

יום אחד חש שחיקה מעבודת ההוראה האינטנסיבית. הוא החל לעסוק גם בתחום המוזיקה, ומשם החל ללמוד גרפיקה תלת-ממדית. עבודתו זכתה לתשבחות, והוא שובץ גם לעבודות הקשורות למשרד הביטחון.

"באותה תקופה אבא נפטר, ורציתי לעשות משהו לעילוי נשמתו", מספר אליעזר. "נתקלתי בדברי 'החפץ חיים' שצריך ללמוד את תורת בית המקדש. זה תחום שגם ציבור תורני אינו מעורה בו, ואפילו אברכים היושבים שנים בכולל נמנעים בדרך כלל מהעיסוק בסוגיות אלה."

אליעזר החליט להרים את הכפפה. "התקדמתי מאוד בתחום התלת-ממד ורציתי ליצור

פינת ההלכה

מאת הרב יוסף גינזבורג, רב אזורי, עומר

מסיבה בתשעת הימים

שאלה: האם מותר לחגוג בתשעת הימים יום הולדת, קבלת תפקיד או סיומו, סיום שנת לימודים וכדומה?

תשובה: בהרבה דברים שמציינים התחלה, ובכלל זה ענייני מצווה שאין זמנם קבוע ליום מסוים, יש לחפש זמן מתאים, כדי שתחול עליהם ברכה. לכן למשל רצוי שלא לקיים הכנסת ספר תורה או כניסה לדירה בימי בין המצרים, וכל שכן בתשעת הימים.

מראש חודש אב "ממעטין בשמחה", וזה כולל גם סעודה המתקיימת לציון כניסה לתפקיד או פרידה ממנו. אך אם קשה להקדים או לדחות את התאריך, אפשר לקיים אירוע עם כיבוד קל, ובפרט אם באותה מסיבה מדברים נאמרים דברי התחזקות התעוררות לתורה, למצוות ולמעשים טובים. שירה במסיבות כאלה תהיה רק בפה, או בהשמעת הקלטה של שירה בפה, ולא בכלי נגינה.

אליעזר על רקע תמונות מהסרט

ובסמינרים. "הייתה פה השקעה של נשמה והיצמדות גדולה למקורות, וברוך השם זכינו לסייעתא דשמיא", הוא מסביר את ההצלחה.

אליעזר לא עצר את עיסוקו במקדש. "השקתי גם מצגת מיוחדת על סדר העבודה בבית המקדש. המוקרנת כחלק מהרצאה, וגם אלבום קלפים המתאר את הנלמד במסכת מידות. עכשיו", הוא מסיים, "אני ממתין כמו כל עם ישראל לבניין בית המקדש השלישי במהרה בימינו".

ברכות וישועות

רבים נושעו מברכותיו הקדושות של הרבי מליובאוויטש

גם כיום אפשר לעלות ולהשתח

על 'הציון' הקדוש של הרבי, ולשלוח

מכתבים ל'ציון' לבקשת ברכה.

ohel chabad lubavitch, 226_20 Francis

Lewis Blvd. Cambria Heights, N.Y 11411

Tel: 1-718-723 4545, Fax: 1-718-723 4444

www.ohelchabad.org

סעודת מצווה שזמנה קבוע, כגון ברית מילה או פדיון הבן (אפילו אם נדחו), ואף סיום מסכת שהגיע זמנה בימים אלה, מותר לאכול בה בשר ולשתות יין (ובשבוע שחל בו תשעה באב יאכלו בשר וישתו יין רק הקרובים הפסולים לעדות, כגון בני דודים, ועוד מניין מצומצם. אבל כשמקיימים זאת בקייטנה וכדומה, אפשר לשתף את כל בני הקייטנה).

בברית מילה בברכת הגפן ייתנו לילד קטן לשתות את היין, ואם אין קטנים, רשאי המברך לשתות בעצמו. רבים מתיריים בימים אלה גם בסעודות מצווה שירה בפה בלבד, ולא בכלי נגינה, או בהשמעת הקלטה משירה כזאת. ובילקוט יוסף מתיר גם כלי נגינה.

מקורות: רמ"א סי' תקנ"א ס"י. נטעי גבריאל הל' בין המצרים פט"ז ומ"א, פסקי תשובות סי' תקנ"א ס"ק לו, ושי"ן. שלחן מנחם ח"ג עמ' מח. ילקוט יוסף ח"ה עמ' 554.

לקרוא ולדעת

הספר שפותח לפניכם צוהר אל ימות המשיח ומשיב על כל השאלות:

- מהי הגאולה? • מה יעשה המשיח?
 - כיצד יתגלה? • ומה יקרה עם הופעתו?
- לשון בהירה | 368 עמודים | כריכה קשה

להזמנות: טל' 1-718-6041020

אוצר בבית

שני כרכים של 'צדיקים למופת', מבחר מסיפורי 'שיחת השבוע'

סיפורים מופלאים על צדיקי ישראל מכל העדות

סיפורים שנטועים יראת שמים, אמונת צדיקים ומידות טובות

טל' 1-718-6041020

